

Rojen Barnas

MILKÊ EVÎNÊ



NÛDEM

Rojen Barnas

MILKÊ EVÎNÊ

Weşanên NÛDEM

Pirtûkên Rojen Barnas yê çapbûyî:

1. Li Bandeva Spêde, 1979.
2. Heyv Li Esmanê Diyarbekirê, 1983.

Rojen Barnas

MILKÊ EVÎNÊ

Weşanên NÛDEM

Weşanên NÛDEM: 14
Milkê Evîne
Çapa Yekem: Stockholm 1995

© Rojen Barnas
Pergala berg û rûpelan: NÛDEM
Wêneya bergê: Magritte
ISBN: 91 88592-14 6

Navnîşan:
Termov. 52 2tr.
175 77 Järfälla-Sweden
Tel û Fax: 8-58356468

NAVEROK

DÎCLE Û FIRAT 7

1. Du Perî

2. Mezopotamya

3. Ev Milk

4. Pêrgîn

5. Di Hembêza Firat û Di Paşila Dîclê De

BI SULTANÊ OSMANÎ RE ME PEYMAN DANÎ 14

PAŞAYEK FERMAN DERANÎ 16

EFENDÎ 18

CÎRANO! 19

EV KELEH, KELEHA MEYAFARQÎNÊ! 20

RÊBERÊ FEREHİYÊ 24

ŞEMITÎNA STÊRKAN 25

NE WEXTÊ MIRINÊ YE 27

RAGIHANDINA AZAD 28

ŞEHÎDÊ AZADİYÊ 30

GOTARA AZAD 32

MILKÊ EVÎNÊ 37

XEWNA DIYA ŞEHÎDEK 38

XEWNA JINA ŞEHÎDEK 39

YÊN WE Û YÊN ME 40

DE BIVÊN HUN ÇI DIVÊN 42

ÇIMA WE WEHA KIR? 42

STÊRK Û XÎÇIK 43

BI TÊKOŞÎN E, EV MÊJÛ HELBET 44

XAÇERÊ 45

DILEKÎ 46

BI TENÊ EW DIZANIN 47

DILÊ MIN	49
SÊ TÎRÊJ	50
LI XWE DANÎN	53
RASTERAST	54
DÎSA	55
MIXABIN MIHEMED ELÎ	56
MALA CIBO	58
TIRKÎN JI DILÊ MIN	59
HEZAR Û YEK	60
DE WERE HA!	61
BIHAR E, ÊDÎ!...	63
MEYILDARÎ	64
ZÛTIR	65
XAÇ	66
DÎLBERA KELEŞ	67
YÊN MAYÎN	68
EVÎN Û HÊVÎ	69
BEREVAJÎ FIKIRÎN	70
JÊ PÊVE	71
NASNAME	72
CEJNA HEŞTIRAN	73
EVDILCEBAR	74
EV ÇI ŞEV E, GELO?	75
WIJDANÊ BEG-EFENDÎ	76
KURÊ JINA XWE	77
YÊN BERXWEKETÎ	78
DIVÊ EM RAKIN VAN KELEHAN	79
DI KUNCIKÊ BÊRIYÊ DE	80
XEBER PAYIN	81

DÎCLE Û FIRAT

I. Du Perî

Di destpêka zemanekî nesalixdayî
Ku zeman hê nêremok
Û avis bû bi tarî û ronîyê.

Ji alîkî bêalî
Ji batin
Du kevok
bi fir

hatin

Geriyên li bilindayiya, li pehnayî
Noqî kûrayiyê bûn, brûskasa...*
Warek ji xwe re hîlbijartin
Danîn li erdê
Xwe şelihandin ji post û kirasa

Gêran bi periyên herdû kevok:
Du perî;
Du keçên xama
Du perî;
Cêwîkên hêkekê
Ketin temaşa erdek raxistî:
Bi berrî û deşt, kortik û pehnav
Bi çiyayên bilind û geliyên kûr
Ku xekek xekek di hev de bestî.

*brûskasa: mîna brûskê

Jê hez kirin,
Pê şa bûn,
Û jê ecêbmayî.
Mîna reqasa
Ketin govendê.
Stran...

Ji stranan govend geş bû
Govend girtin, ji govendê ştran kemilîn
Xulxulîn kete erd û esman
Maka cêwîkên tarî û ronî
Ya di ber tengiya zayinê de
Li ber govend û stranên wan ji xwe ve çû,
Raza
Barê xwe danî
Û za

herdû cêwîkan;
‘ Tarî û Ronî
Sar û Germ ’

Ku li pey hev in
Lê ji hev cuda
Ne di êk hev de
Û ne bi hev ra.

Stran geş bû
Govenda keçperiyên
Hingî çû germtirîn bû
Hingî çû xweş bû,
Li ber nazdariyên Roniyê.

Govendeke xweser;
-Bakur û başûr ve jorejêr,
Rast û çep ve l’ berayî

Bê ser û bê dûvik
Bê haf û hember-
Dest pê kir
Ku Perî
Hê bêtir lê sor bûn.
Ji ber gurmîna pehniyên wan
Bi sar û germê
Du serkanî derbûn,
- Milkanî digel-
Zan ji destpêka zemanekî bêdestpêk
Distrên û di govendê de ne hê jî
Dizên ta dawiya zemanê bêdawayê.

Rawiyê efsanê riwayet nake
Ku çawa Keçperî warqilîn lê.
Lê, bi navê xwe bi nav kirin herdû nûzayan
Yê yekê Firat, yê dinê Dîclê

2. Mezopotamya

Di hembêza Firat û di paşila Dîclê de
Axek hêşîn bû seraser
Bi berrî û deşt, kortik û pehnav
Bi çiyayên bilind û geliyên kûr
Xakek bi kûrahî zayok
Erdek li berayî bi xêrûber

Xweza bi şîranî li vê der
Dergûşa pitika şarsaniyetê
Hejand bi evînî, bi nazdarî
Gel tê de afirîn, gel tê de rabûn
Gel ku mora xwe li sînga
Zanîn û şarsaniyeta mirovî xistin
Le hê jî kes nizane ka gelo
Bi ku ve çûn
An jî ku hatin.

3. Ev Milk

Di hembêza Firat û di paşila Dîclê de
Evîn germ e,
Hezkirin;
Kûr û zirav û dirêj
Esman bibext û zengîn
Ji dayînên esmanî
Erd makeyek biber e,
Dizê bi dîlovanî

Ji esman hatin em,
-Wek kurd-
An
Ji erdê hêşîn bûn bi awakî?
Kengê... çawa... çilo...
Peyda bûn li vî xakî?...
Kes nîne bersîva vê pirsê bide
Û bîra tarîxê jî ji heq demayê.
Tiştê tê zanîn
Ji destpêka zemanekî nebinavkirî
Em li vê deverê ne.
Me gêra vî xakî kire war
Û vî warî kire milk
Me xwe jê re feda kir
Ji silqê safî.

4. Pêrgîn

Rabin pêrgînê xwenasîn
Xwezanîn rabin li piya bipên
Mizgîna serîdana vejîne ye
Bibihên.

Bihîstin helbet
Bihîstin xwenasîn û xwezanîn
Li piya stran bi dîlok, bi bêlûte
Û stran stranê
Ji devê min û te.

Dicle - Firat jîyan e,
Jîyan kurt e li berê.
Ji destpêka bêdestpêk
Hetanî serbiserê
Delala ber dila ye
Dilê b' tijî keserê
Ma gelo emê çawa
Canê xwe nedin l' serê?

Dicle - Firat xwîn û can,
Laş bi xwe Kurdistan e.
Bê laş ma xwîn çi tişt e?
Xwîn û laş pêkve can e.
Ger Kurdistan behîşt e,
Bê kurd behîşt xopan e.
Gava behîşt ji dest çû
Cîhan êdî zindan e.

5. Di Hembêza Firat û Di Paşila Dîclê De

Di hembêza Firat û di paşila Dîclê de
Çiyayên bilind hene;
navserên wan
Hêlînên eyloyan in: Eylo serbilind...
Û warê
çêra berxikên me.

Di hembêza Firat û di paşila Dîclê de
Gelî hene; bi rêl in, bi kaş û bi rizde ne
Kûvî tê de digerin;
kûvî ji mêj ve
Nêzenasê gir-rik û evîna me ne.

Di hembêza Firat û di paşila Dîclê de
Deşt;
ta çav ji çava biniqînin rast
Rast hene; tê de asik diçêrin,
Bê paxava ji benderihêk
Hespên me yên beza tê de digerin.

Di hembêza Firat û di paşila Dîclê de
Milkek heye li raser esmanekî bêdawî
Li kadiza wî stêrkin hene
Navên wan ji beriya b' hezarên salan
Me danî
Û ew
Bi delalî
Diçirisin.

BI SULTANÊ OSMANÎ RE ME PEYMAN DANÎ

Li raserê Dîclê me
Li ser birca Dingilhewa
Berê min ber bi aliyê Sîpanê Xelatê
Li berwarên Nemrûd
Di ser Dîdeban de
Li Deşta Rehwa
Dilê min tingjiye ji derdan
Dixwazim serpêhatiya xwe bêjim
Lê nizanim çawa?
Wê barê min sivik kira Mîr Evdal Xan
Xanê Bedlîsê
Ku rabûna ji xewa.

Bi sultanê osmanî re me peyman danî
Bi bext,
Bi qewl,
Bi qerar...

“Emê destê xwe bidin ber barê hevûdu
Wek ometa Mihemed
Ku bibe pêsîrtengî li yê dî
Emê li hewara hev herin
Bi cîranî.

Nexwe,
Heryek ji me
 Li mala xwe.
Bi sultanê osmanî re me peyman danî.

Kî nanê me dixwe, bitir dibe
Kî j' ava me vedixwe, çavsor...
Hingê ew bitir bû, em lewaz
Hingê ew bi hêz bû, em bê taqet man.
Û wî
Bext û qewl û qerar
Ji bîra xwe ya şahane hilanî.

Bi sultanê osmanî re me peyman danî.
Peymana me bû dûpişk
Bi me veda.

Li raserê Dîclê me
Li ser birca Dingilhewa
Hewl didim xwe ku vebêjim
Ka em çendî dilsaf in, sexik in
Çima em zû têne xapandin
 û çawa.

PAŞAYEKÎ FERMAN DERANÎ

Ji bagera tesadufê, ji çi moranê
Di geremola gêtî de nebixêr
Ji qul û bexşikên taristanê
paşayek derket.

Paşayekî osmanî li Konstantîniye
Çendî sal dersên rûvîtiyê xwendî
Û enî lê
ji çûna secdeya ber piyên Sultan
Bi awakî pendî
dûz biye
Ji ava Elbatê vexwarî
Û bi birincê Qerejdaxê gewz biye.

Paşayekî osmanî ferman deranî
Paşayekî ku ji xwe pê ve kes-nenas
Ji pêşiya xwe sil
Ji bûrî nexweş
Bi firçeyeke fereh û stûr
Boyaxa reş
Kêşa ser tarîxê û rabirdû.
Pirtika ji peymanê di navbera me
Ku mabû
Ew jî li ber lehiya wî çû.

“Qapîqûlû” û “dewşirme”

Zû

Talûkê eyîşandin

Maliştin tarîxa heyf

Tarîxê ji “Wî” û jê pê ve dan meşandin.

Paşayekî reng padişah ferman deranî

Navê me, mafê me, yê welatê me

Qedexe kir,

Bi derbekê hilanî.

Lê nezanî ku emê

Nebêjin erê.

EFENDÎ

Dînekî afirand ji înkare
Bi secde û mihrab û menber
Redda Xweda û pêxemberan kir
Reddê kir xwede,* xwe kir pêxember

Ji xwe da destpêkirin tarîxê
Hişyariyê, zîrekiyê, zanînê
Murîd gotin amîn û dan dû
Ta ku bi serûçav ew kirin rêxê

* xwede: îlah

CÎRANO!

Cirano!

Mal li rexo

Mal li rano

Xwedêhişto

Malwêrano!

Tu berbayê ifrîtê derewê

yê ejdehayê heqnexweşî

nekeve qenebe bila ev reşî

derkeve ji nava me.

Were em bi çemberkî rûnen di civata mirovan:

Ne tu li seriya min bi çavsofî

Ne ez li jora te bi dek û fen...

Ez, ez

Tu, tu

Lê em...

Em bistrên bi hev re stranên mirovhezî

Em şabaş bikişînin ji şahiya hevdû re

Em nebin qatilê hev,

Li pey hev bi muxennet.

Em ji hev razî

Em ji hev xweş

û em li hev bi hesret.

Ax!

Ax!

Ka li ku

Xwezî?!...

EV KELEH, KELEHA MEYAFARQÎNÊ!

-ji çirayên ketî yên ronahî û azadiyê re-

Ev keleh, keleha Meyafarqînê!
Ne kitêb salix didin, ne tarîx
Ku kê çêkiriye û kengê.
Lê malavayê endazer endazê wê
Wek nexşê destkariya keçeke bengî
Honandiyê ji xewnê, ji hêvî û xeyalan
Ji dilê sotî
Kêşaye bi rastekê,
Bi pergal û mêzînê.
Û hosta
Hîmê wê bi dilovanî
Daniye li ser xerca evînê.

Martyropolis,
Tigranokerta,
Meyafariqîn
Û îro jî
Şarê Silîva.

Ev keleh, keleha Meyafarqînê!
Gava Roja me derdikeve ji hêla Zêwetirkê
Berê xwe dide birca Zembîlfiroş
Birc û barûyên hêkerengî
Şewqa wê davêje Kevanê Qîrê
di rasera girê di Tilmînê.
Di şevên şeverêş de ji dûrî ve diçilwile
Ku meriv li rê be an rêwî be
Wînda nebe
Da bikare xwe bighînê.

Ev keleh, keleha Meyafarqînê!
Serbajarê Dîkran û Badê Dostik
Ku Qabîl û Habîl hevhez li vê der
Û ehlên cî
Fileh û misilman digel hev
Olperest û hişaza di nav hev de
Di şahî û di şînê
Jîn heta demekê bi hezarên salan
Dûr bûn ji fikara bêbextiyê,
Neyartiyê,
Xeyb û nefrînê.

Ev keleh, keleha Meyafarqînê!
Têr nabim ji temaşa
Tavehîva çardeşevî li raserê spîndara
Li biniya kanya Xulo
Li tanga aşâ.
Û têr nabim
Ji seyranê,
Ji dînê,
Ji hêla Çemê Hesenbegê

Li serê van kaşa...
Û dil şabaşa şahiyê dike
Gava keç û bûk derdikevin çixariyê d' serê gulanan
Li Kanya Navîn, li Kanya Mezin
Şahî û stran û dîlan bi gerdûnê dikeve
Hunê bêjin qey
Badê Dostik
Ji Narikê, ji Elbatê dê niha bê
Û ew jî çûne pêrgînê.

Ev keleh, keleha Meyafarqînê!
Di xew re çûm gava din
Di temaşê de,
Li vê derê, li ber şikefta Kerîm
Li pozê rasta Circîs pêxember
Min xewnek bi ecêb dît
Kes ji we tune gelo xewna min bigerîne
Li ser xêrê,
Bi şahiyê,
Mizgînê.

Peşkek peşkilî ji nişka ve
Peşka Habîl û Qabîl ya nebixêr:
Dest derdikevin
Bê laş...
Ne serî xuya bûn, ne pê
Dest derdikevin ji rojava
Mil li Stembolê, serî l' Enqerê
Geremolek raweşî û belav bû
Tariyek kumişî bi ser bajêr de
Mirov dikevin wek kulî
Ku kevir û berên di kolanan

Ji ber wan
Bûn çavîkên mîna devên birînê
Û bajar
Gêra
Bi gola xwînê.
Pîrhevokek nependî tevnê dihonand
Ji hevdayên bêbextiyê,
Şîrêza kînê.

Ev keleh, keleha Meyafarqînê!
Wer riwayet dibe j' pîrê tarîxê:
“Ku heft car ji binî xopan
Bûye bi destê tarîperestan
Lê heft car ava biye ji nû va.”
Lê mixabin îro, dîsa ew hal
Ew babelîska bi reş, ew tofan, bela
Ji nû ve diaxibe wek brinek kevn
Ne ya îroyîn e, ya ji mêj va.
Lêbelê, îro li bajarê Silîva
Dayik bi rik çok didin erdê
Peymana wan heye pê ra
Da guhdaran zêde bikin li stranên
Xecê û Siyamend
Zembîlfroş
Û zeriya Gul Xatûnê.
Û nehêlin çira zenûn be;
Li hêviyê,
Li xweziyê,
Li jînê.

RÊBERÊ FEREHİYÊ

Hêvî di hesarê de tengezar
Bêmecal mabû li ber pençê sitemê
Û diva her
xweziya ejdeha tarûmar biba.

Mêr hebûn mêrxas hebûn helbet

Mêr hebûn bi hêviyê mijandî
Mêr hebûn li hêviyê bi hesret.

Mêrek mêrxasek ji wan
Xwe rapêçand bi çekên rêberiyê
Tariyê qelaşt bi bizava xwe
Da ji bona karwanê hêviyê
Bighê menzîlê
Bihna xwe vede
Derkeve ferehiyê.

ŞEMITÎNA STÊRKAN

Ku şemitîna stêrkek
Nimaya mirina yekî mezin be;
Herşev ji esmanê me
Stêrk dişemitin bê hejmar.

Ne bêsedem û beyhûde ye,
Ku hêvîdarên siberoj in, em.
Me welatek wer zayok heye
Ranaweste li ber rihsitîn tu car.

Neşemitin stêrk! bêsedem,
Nexuricin bê şop û bê ronahî.
Xuricîna we, divê azahî
Tov ke li dû xwe, bi kerem.

NE WEXTÊ MIRINÊ YE

-Ji Yılmaz Güney re-

Niha ne wextê mirinê ye,
Çavê milyonan li te!
Niha ne wextê şînkirinê ye,
Dengê milyonan bibe xwe
Rabe,
Bi kerem
Çavê xwe veke.

Niha ne wextê mirinê ye
Destê me li kar sar meke!
Bar meke ewrên di çavên me li taviyê
Keserê li dilê me siwar meke!

Niha ne wextê mirinê ye.
Niha wextê kar
Wextê dîkik
Li ser qapsûnê barkirinê ye.
Û niha çaxê
Bi kefteleftê, xewnan
Li dijminan jar,
Mora li ser bextê me y' bi reş
Tarûmar kirinê ye.

Nexweş derman,
Dergistî dîlan,
Zarûk li ber dîwaran

Nan dipên,
Payina wan divê bighê menzîlê
Gihîştina menzîlê tu zanî
Karê pê bi pê
Û yê
Hin
 bi hinê
 ye.

Divê em bibişkêfin hişkegirêka
Li ser qedera me ya reş a ji tewekulê
Divê em der bikin vê kulê
Vê birîna kêmgirtû û genî
Ya ezîtiyê.
Me destana emîtû û pêkveiyê
Li dara xistibû
Lê ew niha
Li hêviya
 li xwe
 destbirinê ye.

Nabe ku nîvcû bimîne destana me
Ji gulên curbecur baxçê dîtîne
Bêpar bimîne
Û fikr û raman
Stewr bimînin ji rengên dinê

Niha ne wextê mirinê ye
Çavên milyonan li te
Ji te ronahî divên
Niha wextê heviya wan geşkirinê ye.

RAGIHANDINA AZAD

-ji dayikan re-

Me hinarê bi serbilindî xwar, di zîndanê
Bi evîn û sergermiya Mem û Zîn
Şêx Seîd, Seyd Rîza, Qazî Miheme
Xwençeyê dîlanê şandine bo me
Li Kadiza Serbilinda emê bicivin.

-ji bermaliyê re-

Em ji axê hatin, dizvirin axê
Periya evînê wisa ferman kir
Li milkê evînê erka dildaran
Rêça Zerîfe ye, li rex Elîşêr

Alaya me
Ya têkoşînê
Sparî hewe...

Dahatûya zarokan e, lê neqîşandî
Paçê wê ji dîbayê serbestiyê
Bratî, wekhevî û serbilindî
Ayatê pîroz in, ku lê kişandî.

Me ew ji dest nexist heta mirinê
Me serê we serbejêr nekir
Bi rûreşiya jihevketinê

Ev alaya ha
Sparî hewe.
Nekeve ha!

ŞEHÎDÊ AZADIYÊ

Halan di xwe dida Efrûtê tirsê
Bi gefa mirinê êrîş dikir
Bi sawê, bi qurfê, bi bêhêviyê
Geremol û hêwirzeke wisa radikir
Ku cîhanê tanî ada-emanê.

Têkoşerê rizgariyê
Dest kir tînika tariyê
Gewriyê li Efrûtê tirsê şidand
Û gotê:
-”Pûç e, ey tirs
 gef û daxwaza te pûç e!
Di rêzika têkoşînê de
Alaya erkê
Nakeve erdê
Welew serê têkoşer tê de biçê.

Ku em ne xwedyîyê welatê xwe bin
Ku em ne aza bin li ser axa xwe
Jiyana drêj
Bi min hîç e”

Alaya erkê
Neket erdê.
Lê,
Dîsa şemitî stêrkek ji esmanê me.
Têkoşerekî
Mîna şêrekî, gurmist
Qutifand li hevûdu mirinê
Mîna pêldayina serawayek
Ji milkê evînê
Ji hevalan veqetî
Çû civata nemirdan
Rûnişt di civînê.

GOTARA AZAD

Ey xezebên ji esmên
Vegerin li lîsên xwe
Ey hejyana zêrzmîn
Bi edeb
Raweste l' ser dûvikê.

Bi min re nekevin rikê!

Yê min berberiya li çarenûsê
Ku ji min nehatiye pirsîn.
Yê min têkoşîna heyînê
Ku hebûna min tê fetisîn
di bedena min a
çend hezar-sal kevnar û qedîm
ebed û ezel.

“Layemût
Layezel”
Ez im, ez
Ey Ehremenê bêdadiyê!

Ez kurd im.
Kurd bûn:
Bê nav û nîşan
bê niştîman
bûyîn e.
Bê huwiyet, bê paseport
Jiyana bi dizî ye li welatê xwe.

Kurd bûn
Di dojeha bêdadiyê de bi serfinazî
 ji xwe razîbûn e,
 jiyana ji bona milyonan,
 jiyana xwedîderketina li niştîman
 û mirina bi destê celadê qetilxûn e.

Ku çend hezar sal in
Me
Ew bi jînê
 bi xwînê
 straye
Û xemilandiye wek bûkeke ciwan

Ey bûka min a sorgulî
Sotika tevgera di mêjî
Jendina dil,
Kaniya axîn û kenîna min
Hêviya xwe me bire ta ku heme

Ta ku heme
Kelemê nav çavê dijmin
Palgeha piştrastiya heyina te
Ez ji te
Ez bi te
Ez, tu bi xwe me.

Ey çerxa feleka çarenûsê
Ku bi sedhezaran sal
Pêşiyên me bi bawerê gera te bûn
Me mîl û moriya di te
Da rawestan niha

Di tenga xwe
Me dakişand ji nependiya esmanan
Hostayê qadirê qederê
Û li ber derê bêkariyê girêda
Bes êdî bibe piştdayê bêdadiyê
Bes êdî bibe sparteka
Celadên ku sitembaran dibirînin
li ser navê “teqdîra îlahî”yê.

Ey “Çerxa felekê”!
Me nedizanî ku
Tu bi xwe yî
Astenga li ser devê rîya me ya azadiyê.

Ez mêr im û mêrxas im
Ey kalepîrê
ku li ber tarîxa gerdûnî rûniştî
sal bi sal
bûyer bi bûyer
dinivisîne
di deftera xwe de bi giştî.
Mequncife di kuncikê xwe
Mesilike ji sîtemkaran
Memelise li benda roja min a dahatû
Rastiyê mikur were
Binivîse.

Ez im ew mêrxasê ku
Bi Ksenofon da nivisandin
“Vegera Dehhezaran”
Ez im, HERÎRÎ û CIZÎRÎ
Ku

li hember
“Qale û Yeqûlû”
Bi zarê şîrîn ê kurmancî
Hespê têkoşîna niştimanî
Rakirin pêdarê.

Ez im,
Ez kurd im.

Ez kurd im,
Raporên analîzên xwînê
yên laboratiwaran
Bi polikek xerabûyî jî nake
li bazara me
Û ne bi mîxeke zengarî
Ku tê frotan li ser ereboka Eliyê keçel
Li “Spehî bazarî”
Li Diyarbekirê.

Ez kurd im,
Belgeya kurdbûna min:
xwenasî
xwezanî
xwedîna min e.

Wekî din
Ji min
Tîşteki nepên.

Ez mirov im! mirov!
Ne girêdayê xwînê,
hesab û neseb
irq û nîjad

Ez mirov im! mirov!
Mirov
divê
serbest û azad.

Ku kurd azad biwana
Ev zilm û sîtem û zordarî
Li ser yên te bikirana
ey!
lawê an keça
“Qewmê necîb”, “soylu ırk”
Herwekî serwerên gelê te
Xezebê dihêrin bi serê me de
Minê bi te re
di milê te de
xwe te bizaniya
Û li dijî yên xwe
bitêkoşa ji bo dadiyê.

Ez mirov im! mirov!
Çi bikim di xwîna min de heye
evîna azadiyê.

MILKÊ EVÎNÊ

Min milkekî heye li wê deverê
Serhaniya evîn û geş-asoya xweziyan
Karîna jiyana min
Bi rik jê dizê.

Milkekî diherike û tê
Dastan e, ji xewnan vehonandî
Milkekî difûre, belê
Gewlaz e, ji axîn û keserê
Ku hê ji “Qalûbela”
Tarîx e li enî û
nûsîn e, li bextê me.

Milkekî ji navserên li Mûnzir û Agirî
Serejêrî Xaniqînê dibe.
Gava Roj dibişire li Mahabadê
Kerresî digermijin ji kêfa
Li dolik û mesîlên di Efrînê,
Li wan berwarên Çiyayê Kurda.

Min milkekî heye ku lê
Her deq-qe
Perçeyek min
tête kuştin
di ber da
Û jê
Her deq-qe perçeyek min
ji nû va dizê.

XEWNA DIYA ŞEHÎDEKÎ

Du par ji şevê çûbû, ew şev
Benderih di xewnên kûr de.
Masî nedilivîn di golê
Şîrîna çiravan westandî
Û gul û giya
Kerr û lal.

Diyekê hilpetikî ji xewnê
Deng lê çikandî,
Qîrîn di gewriyê de fetisandî ma.
Eşheda xwe anî bi çav û birû.
Li ser "pêxemberê axirê dewrê"
Fatîhayek, sê "Qulhû Wellah"
Û şikevayek di riya Xwedê...
Kire gazî:
Da rêwingiyê wê vê carê jî
Bi xweşî
bi ser de
bê.

Kizîn ji kezebê çû,
Lûvand di ber xwe de:
- "Rêwingiyê min li rê ye, vê şevê
Nizanim gelo
Dê bigihîje menzîl û meqsedê?"

Du par ji şevê çûbû, ew şev
Diyekê hilpetikî ji xewnê
Dayikek xewnek dîtibû
Çi xewn bû ew, belê?...

XEWNA JINA ŞEHÎDEKÎ

Jinekê,
Wek hejyana çiyayekî
Hejiya di nivînê,
Ji ber wê xewna dîtî.
Rabû ser xwe, ku li çokên xwe xe
Fedî kir ji xezûr û xesiyê.
Jinekê, ku diya çend ber zarûkan
Got, di ber xwe de:
-”Hey la li min dêranê! ma jinebî mam?
“ Bûm diya sêwiyan, wey Xwedê neke.”
Û li xwe fikirî
Kerr lûvand û bi kelegirî
Got:
-”Hey geşahiya di çavên min de
Ma nema hun bibirsin ji niha pê va?
Ma hunê ji kê re biçirsin,
Bişirînên min ên di dev û lêva?
Bîbikên min ên ku dîtine
Tenya bihara bîst, bîst û yekê
Û biskên min ên şînboz
Ku di nav serê min de ji niha va
Ji Nûhê di nav Cizîrê gelek pîrtir
Gelekî derdkêştir û westandî:
Tîrsa min ew e,
Ku dabin vemartin çira hewe.”

Wehe got û kir, jinek ji jinên
Ku rê dîpan
Li riya çûnematê bû
Rêwingiyê wan.

YÊN WE Û YÊN ME

Hevdû nedinasîn rûbirû
Bêî ku neyartiyek şexsî jî hebe
Yên we û yêñ me di neqebek de
Bi serî li hevdû qelibîn.

Heyf herdû alî jî terr û ciwan
Jiyanek dûrûdrêj ber bi pêşeroj
Li ber wan hebû
Ku
We bihêla.

Yên we pergalparêzên bi meaş
Pergala ku ji tariya korahiya mirovîn
Mafnenasî û sitemê
Li serê me
kiribû bela.

Yên me wekhevîxwazên miftîbelaş

Li pey serê hev digerîn ji xwe
Li hev teqandin, li hevdû xistin
Bi fermana general
Yên we bûn şehîd
Û yêñ me kuştî.

Heyf! Gelek heyf!
Ji meaşên xwe bûn şehîdên we
Ji çekên xwe bûn yêñ me yêñ kuştî
Yên we bi ayîn û merasim hatin veşartin
Yên me wek tov ketin erdê, neşûştî.

ÇIMA WE WEHA KIR?

Mîna yên we, efendîno!
Zarûkên me jî fêm dikirin
Veşartokê bilîzin
Û
Li şekir bi şîranî bimijin

Ew jî dikarin helbet
Firindegên kaxizîn ên belekberfîn
Bifirînin li ber perê esmên
Wisa ku dilê mezinan
Li bûrt bibijînin.

Heyf hilanînê, efendîno!
We li wan şîrîntir kir, mixabin
Niha berê namlûya kînê dane we
Birûskên neyartiyê li we dirêjin

Çima we weha kir efendîno
Çima we wa' kir?
Ma leyistok biriyabûn di dinê
We fikra wan li kuştinê xera kir

STÊRK Û XÎÇIK

Bîst milyon stêrk li esman
Bîst milyon xîçik li kersaxa çem
Ne tên rokirin, ne tên birandin
Ne tên tewandin, bi tu fermanî

Bi mêrxasî dastana xwe dihonin
Çi li zindanê, çi li serê çiya.

BI TÊKOŞÎN E, EV MÊJÛ HELBET

Milkekî diherike ji Mûnzir û Agirî
Ta be Silêmanî tarîx û jîn e.
Dastanek hildibe li bilindayî
Ji kûrahiya xwe bi têkoşîn e.

Bi têkoşîn e, ev mêjû helbet
Nebû cî û war ji tu kesî re
Yên xwestin ji destê me b' zorê derxin
Destvala zivirîn li ser şopa xwe

Ev mêjû
Wê têkoşînê
Bidomîne helbet.

XAÇERÊ

Rê dikişî, dihat ji Hindê Çînê
Rê bi kaş û hevraz, rast û serejêr
Karwanê hevrişm û biharatê bûn
Ku text welgerandin, tacan berejêr.

Ma doza Îskender çi bû li Dara,
Mebesta Cengiz û Tîmûr ma çi bû?
Ku ne talan û tajan bû gelo
Xalid ibnî Welîd çima hatibû?

Rê dikişin diçin çar alyê dinê
Petrol û hesin û kromê dibin
Li gerewê kuştin, dîlî û zindan
Ku nejdî û rêbir li me dizvêrin.

DILEKÎ

Dilekî d' mazmazka pêş-Asyayê de
Dilekî çarkerî, bi xwînê der e.
Pîrhevok tevna xwe lê rapêçaye
Dest kirye tînikê jê venagere.

Ew dil e, dilekî mîna dilan e
Li rexkî Elîşêr, li rexkî Rêber
Alîkî Beko ye, strî di gulê
Alîkî Memo ye; dilsoj, bêxeber.

Milkekî d' navoka pêş-Asyayê de
Mîna xewnên şevan pendî-nependî
Li riya azadî bédeng û bêhis
Elîşêr tèn kuştin, lê b' serbilindî.

BI TENÊ EW DIZANIN

Bi tenê
Periyên çavkaniyên Dicle w Firatê
Zanin dastana me bistrên.
Serpêhatiya me bêjin
Ji Bavê tarîxê şarezatir.

Periyê çavkaniyên Dicle w Firatê
Ma bera qey perî ne!?. . .
Çavên wan ji terazinê Araratê
Ku bi kerem biharê difûrine
Di gêdûka zivistanan
Li jiyana me.

Me xwe spart wan
Wan bext dane me
Tenê ew li me xayîn negeryan
Ne, em dan destê cellad
Ne, laşê me hiştin li ber keftara
Û rûreşiya
 mezinahiya bi înkara me
Li xwe nekirin.

Em jî ne qelsemêr bûn ha!
Me,
 jinemêr
 ji xwîna xwe ya sorgevez
Gewlaz bi gewlaz gul afirand
Û danî
Ber taca
Wan

Navê yekê Serbestî ye
Bejna wê zirav e, ji şaxa takrihanê
Navê ya dî Serxwebûn e
Lamên di hinarîkan
Sorgul in di berfa zozanên Şerefdîna
Di nêveka zivistanê.
Gava têkoşerên ronahiyê dikevin govendê
Ew di milê wan de
Dikişînin serê dîlanê.

DILÊ MIN

Dilê min deryayek bê ser û bê bin
Bêriyê hildike, xemê dijene
Şev lê geriyaye mîna Pisê Qes
Gêdûk û zeber in, lê balimçe ne.

Dilopek ji kanya xweziyê divê
Lêvên min î ziwa û çikçikandî
Ey ewrê barana xweziyê were
Hênik ke vî dilê dogeh lê çandî.

SÊ TÎRÊJ

Tîrêj dadihatî ji esman
Li ser baskên periyên Dîcle w Firatê
Min sisiya jê fesiland.

Sê tîrêj, sê kevokên çîk spî
Sê şêrên berxwedan û hedarê
Sê şêr derî bi derî geriyan
Derî bi derî
Diçûn tewafa çavên zarûkan
Çavên wan ên geş ji liba tirî.

Zarûk ku
Deng,
Hêvî,
Pêşeroj
Û çirayên me yên veketî
Di taristanan

Sê şêr peya bûn vê sibê
Sê şêr derî bi derî geriyan
Sê şêr derî bi derî
Li Diyarbekirê.

Li Diyarbekirê taxa Şeqlawê
Li Diyarbekirê taxa Efrînê
Li Diyarbekirê taxa Pawehê
Li Diyarbekirê
Diyarbekirî.

Gul di hinarîkan de sorexazî
Roj di bîbikan de dilopa hingiv
Di neynika riyê wî yê hirî
Wijdanê netewayek:
Ji kefa avê paqijtir
Çîkspî diçilwilî.
Siwarê hespekî belekberfîn
Şêx Seîd bi zarûkan şa dibû
Ji devê milyonan radmîsa eniya wan
Xweziya xwe
Bi zarûtiya wan dianî
Û misêwa
Mîna qerenfîla di gulana
Sor dibû
Geş dibû
Dibişîrî.

Ji eylo dûrbêna difesiland
Ji piling leygîrtir
Ji kewê sivik
Seyd Rîza dersên bizavê dida
Bi destên xwe yê pîroz û nazik.

Çetik di mil de derî bi derî
Şerekî alfabe dida zarûkan
Diyariya Rojê; ronahî, raman
Pêşewayê min Qazî Muhemed
Zanîne belav dikir.

Digot:
“Nabe, bi vî awayî nabe
Zarûkên me
Dê çawa bijîn bê alfabe?

Dê çawa bijî berxwedari
Dê çawa bijî serfiraz-jiyan
Mirov ku bi zimanê xwe ne xwenda be.”

Hêwirîn zarûk li Deriyê Çiyê
Herikîn zarûk ji çar kenarî
Li ciyê Şêx Seîd şehîd ketibû
Tîrêja Çarçirayê milmilandin
Strana çar stêrkan gêran b' xweziyê

LI XWE DANÎN

Di şerê serfiraz-jiyana xwe de
Em natin şikestin bi destê dijmin
Biryên me li me xayin geriyan
Ji pişt ve bi dijmin em dane kuştin.

RASTERAST

Bi stran û bi dîlan wer dîwanê rasterast
Ew in bizota mayin û jiyane rasterast

Li benda te rê dipê ku du mijûlî bikin
Bi rêkûpêk bi edeb bi erkanê rasterast

Periyên Dicle w Firat rastûçep reqsê dikin
Wilo divê reqsa wan ne b' vê manê rasterast:

Ku em jî fetl û çiva bidin ber xwe, negihên
Tu armanc û qûnax û tu ramanê rasterast

Ku em xwe wekhevê hev bibînin û dest pê kin
Dê nemîne tu asteng li meydanê rasterast

Ne tenha gul û beybûn an sosin û binefşe
Divê her gul, gulçîçek li bûstanê rasterast

Bişên bijîn û vebin, bê xeter û serfiraz
Mebest ev in ji jîna li cîhanê rasterast

DÎSA

Stêrkek şemîtî dîsa
Stêrkek şemîtî heywax
Mirin çavên te birijîn
Mala te bimîne kambax.

MIXABIN MIHEMED ELÎ

-ji Mihemed Eliyê mutrib re-

Mixabin Mihemed Elî,
Wekî ku tu zînê xwe li bizinê kî;
Tu bi lez mirî, û çûy ji nav me
Bêy ku tu me hînî zirnê kî.

Li dengê zirna te ya zer;
Kal û xort,
Mêr û jin,
Bajarek dihêwirî seranser
Gava ku
Li dengê şêx çend softî,
Li dengê axê çend xulam,
Li dengê siyasiyan çend riwal
Bi erêna xwe dikişandin.

Xwe ne diêşandin
Nedihatin li dengê min, ku:
Mirîşk çav bi lext,
Ker çav bi giya,
Se çav bi hestî
Û yar
çav bi diyariya neketa
di destê min.

Ev çi mezinahî bû bi te re?
Ev çi jîrîtî bû, çi şarezayî?
Em nikarin du kesan bînin cem hev
Te bajarek digihand hev bi hêsayî.

Ka bêje Mihemed Elî,
Tu bi helawa çarşiyê û nanê firmê kî!
Malmîrato ma ne şerm bû tu mirî?
Bêy ku tu me jî hînê zirnê kî.

MALA CIBO

"Mala Cibo di zirnê de ji hevûdu fam dikin."

Gotineke gelêri

Mala Cibo ji hevdû
Di zirnê de fam dikirin,
Serwext dibûn ji libta
Çav û birû.

Em di ber hevûdu de qerimîn êdî.
Ev çendî zeman,
Ev çendî sal bi devkî û nivîskî
Lê havilkar in, ku hevûdu serwext bikin
Lê mixabin em;
-Ez û tu-
Ne ji gotina fesîh
Û ne jî ji beyana belîx
Fam dikin ji hevûdu.

Xuyan e, em ne ji Mala Cibo ne:
Mala Cibo zirnevan bûn,
Mala Cibo sergiha,
Mala Cibo însan bûn.

TIRKÎN JI DILÊ MIN

Tirkîn ji dilê min çû, dîsa
Rawestî hilma min bi kêlîkek
Giraniyek venişt li ser dilê min
Guhê min bi xewt
Li ringîna derî
Çingîna telefonê
Meazellah
Guhê min li ser hisa.

Ev çi bela ye, ku tê gerîm
Qeder e, an bext e, nizanîm
Saetek şêst deqe ye, lê tu
Di her salîseyê de li bîra min
Û di her salîseyê de bi awakî di
Hişê min, fikra min li hev dixî
Jiyanê li ber min dikî cehennem.

Guhê min bi ser te de xwarkirî
Bi xewt digere zembereka dil
Ha te dî quriftî, şikî, rawestî
Ji tirsê bihîstina nûçeyek nexweş
Ha te dî ji tirsê tirsê rojekê
Sekinî û bû glokek hestî.
Tê bibêjî gelo?
“Ox-xweş!...”

Nizanîm.
Tê çi bêjî, tu zanî. Lê,
Tirkîn ji dilê min çû, dîsa
Û meazellah
Guhê min li ser hisa.

HEZAR Û YEK

Ji bona ji te hezkirinê
Sedemek tiqûtenê,
Lê hezar û yek hene
Ji bona nehezkirinê.
Ew yek,
Girantir davêje di mêzîna dil
Ji hezar û yekê dinê.

Gelo teraziya dilê min
Ne li saz e? An jî
Eqlê min hêsîr e, ji pejnan ra.
Lewra
Ne maqûl e, ku
Hezar û yek siviktir bin ji yekê,
Û yek ji hezar û yekê bêtir.

DE WERE HA!

Axlêfe jî hat, bihurî û çû
Rewa ket hewayê, avê û axê
Şîrika jiyana û hezkirinê
Hilkişî li darê, ta serê şaxê
Rê dipê, rê dipê, rê dipê heywax!
Ne ji te nûçeyek, mizgîniyek hê...

Keledoj, keledojeh e, dilê min
Di perengên hesreta te de
Ku biketa navê Roja Tebaxê
Dê bihelya
Ewê bibiwa barana dojhveres
Û bibariya bi ser me de.

Lê nizamim, heyret!

Dilê min hêtûn e, ji evîna te
Dilê te zemherîr e, zeber e, gêdûk
Dilê te deryaya qeşemê,
Çi deryayek sar, qerisî, tezî,
Ji evîne bêhay,
Ne damar dijene, ne reh lêdixe.
Di tanga min de, dilê te;
Hişk û tevizî.

Xwezî...

Ax xwezî ne wisa ba!

Axlêfe jî hat, bihurî û çû

Rewa ket hewayê, avê û axê

Hewa hênik,

Av şîregermî,

Ax hêşîn...

Dilê min li benda rewaya xwe ye

Bi kelebîn...

De were ha!

De were zû

Hê ku jîn nefirî û ji dest neçû.

BIHAR E, ÊDÎ!...

Bihar e, êdî bihar e, Roza!
Gupik bi gupik in, gulî li darê.
Balinde di çerxa dîlanê de,
Serxweş in bi evîna biharê.

Şirrîna avê ye, dişîrşire
Di devê mesîlê, li qûntarê.
Ji zinarên hişkên di gelî
Xwê dide av, bi çiranek tê xwarê.

Spiyê d' gevez, ji hinarîkên te
Kulîlkên li gulyên dara behîvê
Min ji min dikêşîne bal te ve dibe
Mizgîna nexuyan j' meha adarê.

Bihar e, êdî bihar e, Roza!
Destê keremê ber bi cihanê.
Destê min vekirî, başkurî te ye
Destê te y' keremê li ku ma, kanê?

MEYILDARÎ

Li devê newalê bilbilek
Li ser şaxeke gulê berdestî sibê
Stra û stra û stra
Gul çi kir, nizanim...
Lê ji gundê me
Ne kes pê hesiya
Û ne jî kes
Li cendekê wî geriya

Bi “selatun xeyrun el-mînen newm”
Ya banga melê gund
Hacî Miheme, softî Smaîl û xalê Mîrzo
Hêdî hêdî rabûn li êlamê çûn.
Ji xwe kes tune bû ku wan bigire di nav nivînan
Him kalemêr û hin jê jî bî bûn.

Em gişt rakirin ji xewa şîrîn,
Ji nav nivînên me yên germ
Û ji paşilên
Stiyên me yên “Rabîayên Bedewî”
Kereke kertik-qetayî, li bêdera jêrîn
Bi zîtîk û zirîn.

Meyla her yekî bi awakî
Kula her kesî cihê:
Guhê hinan li melê
Yê hinan?!...
Axleb, yê hinan li kerê.

Lê, bilbil?!...
Kî hay jê.

ZÛTIR

-ji Mihemed Şikrîmê rehmetî re-

Mala te ava, riyê te sipê
Ku tu mirî û çûy
Bihneke xweş vedan mal û zarû
Di pey te de
Bi xwe ve hatin zû.

Hîç xewta te bila
Ne li ser wan be
Firêqet razê di gorê da
Firêqet razê heta te bivê

Îro rastî xanima te hatim
Min ew nenasî, maşelah!
Bîst sal ciwantir bûbû bi rastî
Û porê reş î ji miyê di bizinê
Bûbû hevrîşimê kej li serçav û rû.

Ber keçan mekeve, şabaş ji xwedê re
Ku bibînî tê nenasî muheqeq
Tê bêjî qey ji Hollywoodê hatine
Û ketine pavyonê
Van delalên çavbelek

Bo çi te vê qencyê
Zûtir bi wan nekir ez benî ?
Zûtir nemirî, neçûy da
Ew zûtir bigihana vê xweziyê

XAÇ

Li ser pişta Îsa Mesîh
Xaç, îşkence û azar û nimaya mirinê
Ew çend giran e, ku bê alîkarî û bê zor û zerpê
Merivek bi tenê serî dernaxe
Di binê barê wî de
Bi hilgirtinê

Xiftan û kulahê seydayê keşe
Ji hevrişimê xalis, bi gulên xaçîn
Xaçên lê, ji zîv û zêr kişandî.
Wisa ku dilê zêrîngera lê dibije

Anjel, cîrana min, maşella!
Dilopa hingiv û takrihana têr-av
Di gerdenê de xaçek zêrîn
Qaşeke yaqût di nav.

Heryek bi awakî xaçê xwe
Hildigire, digerrîne.
Ji bo hina azar û îşkence
Ji bo hina xeml û rûmet.

DÎLBERA KELEŞ

Bedewî çilmisî l' ber pêlên zeman
Lê şabaş! di dêlvê jîrîtî geş bû
Dîlbera ku di wextê de keleş bû
Gula geş e, li baxê aqilmendan

YÊN MAYÎN

Pergala me peşkilî em pergende man
Hin rûreş, hin dilkul, hin şermende man
Ji wê bobelatê yên nexesirîn
Qeşmer û teredîn û gewende man.

EVÎN Û HÊVÎ

Serkêşê çerxa jiyanê; evîn destmal e, di dest
Hêvî mortal e, li hember xewt û xeter ku neyar
Min ji sitranan çelengek l' enya dildara xwe best
Li asoyê pêşerojê yar dipê û hêvîdar

Çenbera derd û bela, kerb û keser, û hesretê
Her li kar e; teng bike, rake ji ber me firsetê
Tacîdara hêviyê bişkoja işqa dewletê
Gij dike ji milkê Mafnas ser Sîtemê bi hawar

JÊ PÊVE

Kesî nekarî me bîne cem hev
Me li hev bihêwirîne
Ji bilî def û zirnê
Û dûdûka başçawîş

NASNAME

Nasnameya min di devê min de
Derya min a fikr û tesewirê
Hişê min jê hêzê distîne
Bilindî û kûrî pê
Teşe didin pêlên fikrê.

Nasnameya min di devê min de
Dayina dê û bavê min
Ne pasaport e ku bê çirandin
Ne kaxiz e ku tu bavêjt
Nasnameya min di devê min de
Kes nikare bistîne ji min

Zimanê min î şîrîn û nazik
Zimanê min î çoris û tûj
Nasnameya kesîtiya min
Nerm e geh, geh bi girrik

Nasnameya min di devê min de
Zimanê min î bav û kalan.

CEJNA DEVEYAN

Cejna devan e, îro
Şahiyanek bêhempa
Rastkirine li berwarên Qerejdaxê
Li nêzîkê deşta Gewra

Deve
Bi gez û lotikan
Şênahîke wisa li dinê rast kirin
Dilşadiyê fûrandin ber perê esman
Bextê xwe
Ji kul û keseran xelas kirin.

Cejna devan e, îro
Filitîn ji rêberiya kerê kulek.
Divê pîroz kin
Divê pîroz kin helbet
Lutfû kerem û mezinahiya
Rêberê xwe yê nû
kerê belek.

EVDILCEBAR

Xwedê mezin e, Evdilcebar!
Dilê xwe bi halê xwe meşewitîne
Tenêhî ariziyê bi Xwedê ye,
Lê tu ji tenêhiya xwe re bişêkirîne.

Ka bla havîn bê, Evdilcebar!
Ka şixrê bikşîne
Ka gêlê bike, malava!
Ka genimê sorgulî ji kayê veqetîne
Dê mele bê hafa te helbet
Dê şêx bê îrşadê bi îznillah
Şanê axê wê li te bipirse
Ha! ji bîr meke
Para onbaşî jî hilîne, Evdilcebar!
Bivê nevê ji salê carek
Wê riya te bi qereqolê bixîne.

Xwedê mezin e, Evdilcebar!
Mebêje “bêkes û bênas im”
Ji tenêhiya xwe ya niha megazinîne.

EV ÇI ŞEV E, GELO?

Ev çi şev e, gelo? Bi vî tebayî
Ev çi şev e, ku dawînê lê nayê
Hingê dikudînim dirêjtir dibe
Hingê ku diçe tarî dike gurrayî

Çavên min nabînin, tu dibêy?
An nafesilînim pêşiya xwe?...
Na! ne wisa ye bi rastî
Ku çavên min westiya bin
Kêm bûbe tê de ronahî
Lê ev çi ye ku dineqînim
Bozî ji gewrî, cûnê j' reşayî

Hingê ku diçe tarîtir dibe
Hingê dibûre gurr dibe tarî
Divê ku niha şefeq bidaya
Ji êvarê vê de çend sedsal bûrî.

WIJDANÊ BEG-EFENDÎ

Xatiya Nûrê ji kerema xwe
Gava tu herî ber ava ro
Bo potûpertalan qesarkirinê
Wijdanê beg-efendî jî
Bi xwe re bibî.

Wijdanê beg-efendiyê ha
Kes nizane li ku gemarî biye?
Li doşedera dikana komircî Miho,
An di seleba daşirên Cami-ul-kebîr?
Teniya donekî ku b' heft qalibê
Sabûna Helebê nayê pak kirin
Dîsa jî li berê pakîpaqij e.

Xatiya Nûrê xatirê Xwedê
Gava tê pota bibî qesarê
Wijdanê beg-efendî jî bi xwe re
Tu bibî
Ma çi dibe?

KURÊ JINA XWE

Di civata me de ciyê wî
Ne li seriya civatê bû
Û ne jî li ber şekalan

Ne tazî bû, ne birçî bû, ne bêrûmet
Di civata me de ew
Bi qasî giringiya xwe
Xwedî siyanet.

Bi rêwîti çû deverekê
Rom bû, Konstantîniye bû? Nizanim.
Şam bû, Bexda bû, Tehran bû
Ankara bû? An ciyekî din
Ez nizanim
Û rawî jî salixê wî ciyê nadin.

Kursîkî kişandin binî
Û xeftanekî lê kirin.
Di meclisek xas de tişteke gotinê
Ku pê ruhê wî
Ji yê me cihê kirin.

Êdî, me jî wî navê
Lê,
Gava lê dibe pêsîrtengî
Kurê jina xwe
Tê xwe davêje bextê bavê.

YÊN BERXWEKETÎ

Li kumê xwe xebitîn berxweketî
Da ku li serê xwe bigirin
Di tozûtelazê de nexuya man
Serî ji wan stendin yê bêfedî..

DIVÊ EM RAKIN VAN KELEHAN

Destên min dirêjî ber bi te
Dilê xwe dirêjî dilê min bike
Em rûbirû ber bi hevdû ve
Bistrên stranên jiyana şîrîn
Jiyana me bla legel hev
Pêkve bifûre bi şadimanî
Têkve biçilmise ji kesera hev

Kê van keleha kêşa nava me
Ne nîjad e, ne dîn, ne ziman e,
Ne rengê ten e, sedemê bingeh
Kê şolî kir serê kaniyê
Jehravê berda serê riya me.

Divê em rakin van kelehan
Ji navbera xwe bimalin
Divê zelal be serê kaniyê
Ku stran li jiyane belav bin
Divê ku hestê me mil bidine hev

DI KUNCIKÊ BÊRIYÊ DE

Di kuncikê bêriyê de tenê,
Rûniştiyê ser postê xema me
Ew bextê bi reş çima dereng ma
Bihata û mizgîniyê bida me

XEBER PAYIN

Ji Mala Cibo dengek derneket
Nizanim zirna xwe pê çikirin
Mala Cibo ewçend jîr bûn ku
Di zirnê de ji hevdû fêr dikirin.

WEŞANÊN NÛDEMÊ

- ◆ BINGEHÊN GRAMERA KURDMANCI ◆ **Celadet Bedir-Xan** / Gramer
- ◆ DÉ Û DÉMARÎ ◆ **Egîdê Xudo** / Roman
- ◆ KESKESOR ◆ **Nûredîn Zaza** / Çîrok
- ◆ DI FOLKLORA KURDÎ DE SERDESTIYEKE JINAN ◆ **Rohat** / Lêkolîn
- ◆ HÊZ Û BEDEWIYA PÊNÛSÊ ◆ **Mehmed Uzun** / Essay (Ceribandin)
- ◆ MÎRZA MEHEME ◆ **Medenî Ferho** / Roman
- ◆ MILKÊ EVÎNÊ ◆ **Rojen Barnas** / Şîr
- ◆ BIYANÎ ◆ **Albert Camus** Werger: **Fawaz Hesên** / Roman
- ◆ ŞEVÊN SPÎ ◆ **Dostoyevskî** Werger: **Firat Cewerî** / Roman
- ◆ MIŞK Û MIROV ◆ **John Steinbeck** Werger: **Firat Cewerî** / Roman
- ◆ BEXÇEYÊ VÎŞNE ◆ **Çoxov** Werger: **Firat Cewerî** / Piyes
- ◆ LI BENDA GODOT ◆ **Samuel Beckett** Werger: **Firat Cewerî** / Piyes
- ◆ GOTINÊN NAVDARAN Amadekar: **Firat Cewerî** / Aforisma
- ◆ GIRTÎ ◆ **Firat Cewerî** / Çîrok
- ◆ KEVOKA SPÎ ◆ **Firat Cewerî** / Çîrok

.....

*Ey xezebên ji esmên
Vegerin li lîsên xwe
Ey hejyana zêrzemîn
Bi edeb
Raweste l' ser dûvikê.*

Bi min re nekevin rikê!

*Yê min berberiya li çarenûsê
Ku ji min nehatiye pîrsîn.
Yê min têkoşîna heyînê
Ku hebûna min tê fetisîn
di bedena min a
çend hezar-sal kevnar û qedîm
ebed û ezel.*

“Layemût

Layezel”

Ez im, ez

Ey Ehremenê bêdadiyê!

.....